

Sygn. akt III UK 172/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A.J.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 21 czerwca 2017 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 19 października 2016 r., którym oddalono odwołanie A. J. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 22 czerwca 2016 r., stwierdzającej ustanie ubezpieczenia społecznego rolników wobec odwołującego się od 1 kwietnia 2015 r.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 5b ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników i na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania

kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem twierdzenie o

tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „w zaskarżonym orzeczeniu doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego” wobec tego, że „Sąd Apelacyjny w [...] w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie zrealizował zarówno funkcji rozpoznawczej, jak i kontrolnej”, a nadto zaskarżony wyrok „jest dla odwołującego wyrokiem rażąco krzywdzącym, naruszającym zasady współżycia społecznego i stanowiącym nadużycie prawa, bowiem odwołujący opłacał wszelkie należne składki” nie jest równoznaczne z „oczywistym naruszeniem prawa”. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącego o tym, że wyrok Sądu Apelacyjnego „naruszył dyspozycję art. 5b ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, poprzez przyjęcie, że wyłączenie z rolniczego ubezpieczenia społecznego rolników było uprawnione i skuteczne w stosunku do rolnika pełniącego funkcję członka rady nadzorczej w sytuacji, gdy przychód osiągnięty z tego tytułu w rozliczeniu miesięcznym nie przekroczył kwoty równej połowie minimalnego wynagrodzenia, wskazując na rozliczanie uzyskanego przychodu w skali danego roku podatkowego. Suma uzyskanego przychodu powinna być więc podzielona przez 12 miesięcy, co dopiero daje przychód w rozliczeniu miesięcznym, a zatem powinieniem nadal podlegać ubezpieczeniu społecznemu rolników”. Takie sformułowanie bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do jego naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko

wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).